

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/27/2016
Identifikačné číslo spisu:	7112201599
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7112201599.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Bytový podnik mesta Košice, s.r.o., Južné nábrežie 13, Košice, IČO:44 518 684, zast. JUDr. Vladimírom Kucharčíkom, advokátom so sídlom Štefánikova 40, Košice, proti žalovanému: EUROPA -JUWEL, spol. s r.o., Obchodná 18, Bratislava, IČO: 00 896 241, zast. JUDr. Slávom Uhrinom, advokátom so sídlom Niťová 3, Bratislava, o zaplatenie 23.952,22 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 9Cb/67/2014, na dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25. septembra 2015, č. k. 4Cob/77/2015-116,takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmieta.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením z 11.marca 2015, č. k. 9Cb/67/2014-101 konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24Cb/197/2010. Urobil tak na návrh žalobcu, pričom svoj návrh odôvodnil tým, že v konaní sp. zn. 24C/197/2010,ktoré nie je doposiaľ právoplatne skončené, sa spoločnosť LISKA Bratislava, spol. s r.o. a žalovaný domáhajú zaplatenia sumy 168.870,98 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia za zhodnotenie nebytových priestorov v budove súp. č. 95 nachádzajúcej sa na Hlavnej č. 57 v Košiciach z dôvodu skončenia ich nájmu.

24C/197/2010, sa rieši otázka vydania bezdôvodného obohatenia za zhodnotenie nebytových priestorov v Košiciach, na Hlavnej č. 57 v budove súp. č. 95. Teda sa rieši existencia pohľadávky z toho istého právneho vzťahu. Prvostupňový súd preto dospel k názoru, že výsledok konania sp. zn. 24C/197/2010 môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní t.j. sp. zn. 9Cb/67/2014 a preto podľa § 109 ods.2písm.c) O. s. p. rozhodol tak, že prerušil konanie sp. zn.9Cb/67/2014 do právoplatného skončenia konania vedeného na OS Košice I pod sp. zn. 24C/197/2010.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací rozhodol o odvolaní žalovaného uznesením z 25. septembra 2015, č. k. 4Cob/77/2015-116 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že podľa ust. § 109 ods.2 písm. c/ O. s. p. súd môže na návrh účastníka, lebo aj bez návrhu konanie prerušiť, ak prebieha na súde alebo na inom kompetentnom orgáne konanie, v ktorom sa rieši otázka, vyriešenie ktorej môže mať význam pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Teda prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c/ O. s. p. je možnosť a nie povinnosť súdu. Zmyslom tohto ustanovenia je zabezpečiť hospodárnosť konania, a preto súd musí posúdiť, či vyčkание výsledku iného konania bude z hľadiska dĺžky predmetného konania účelné, alebo či si otázku, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie, vyrieši sám.

V konaní sp. zn. 9Cb/67/2014 sa žalobca domáha proti žalovanému zaplataenia nájomného za užívanie nebytových priestorov. Žalovaný vo svojom písomnom podaní namietal nedostatok aktívnej legitimácie na strane žalobcu, súčasne však vzniesol započítaciu námietku proti nároku žalobcu a započítaval svoju pohľadávku z dôvodu zhodnotenia prenajatých nebytových priestorov.

V konaní vedenom taktiež na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24C/197/2010 sa žalobcovia LISKA BRATISLAVA, spol. s r.o., Bratislava a EUROPA-JUWEL, s.r.o. Bratislava (tento vystupuje ako žalovaný v spore pod sp. zn. 9Cb/67/2014) domáhajú proti žalovanému t.j. Bytový podnik mesta Košice s.r.o. Košice zaplataenia sumy 168 870,98 eur s prísl. titulom zhodnotenia prenajatých priestorov. Žalobcovia si dali v tomto spore vyhotoviť znalecký posudok, podľa ktorého bola nehnuteľnosť zhodnotená vo výške 230 840,-eur. Rozdiel medzi sumou stanovenou znaleckým posudkom a žalovanou sumou zanikol jednostranným započítaním s pohľadávkou žalovaného - prenajímateľa, pričom žalobcovia požadujú vo vzťahu k s.r.o. LISKA BRATISLAVA, aby mu prenajímateľ - žalovaný uhradil 38 019,88 eur a vo vzťahu k spoločnosti EUROPA JUWEL, s.r.o, žiadajú uhradiť od prenajímateľa - žalovaného sumu vo výške 23 949,14 eur.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že rozhodnutie vo veci v konaní sp. zn. 24 C/197/2010 má zásadný význam pre rozhodnutie vo veci v konaní sp. zn. 9Cb/67/2014, keďže v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 24C/197/2010 sa rozhodne či žalobcom vzniklo právo na zaplataenie zhodnotenia nehnuteľnosti žalovaného -prenajímateľa a v akej výške, k čomu bude potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie. Na objasnenie rovnakých skutočností by musel viesť súd duplicitné dokazovanie aj v konaní sp. zn. 9Cb/67/2014, a to pre posúdenie dôvodnosti započítacej námietky žalovaného, čo by súd riešil len ako predbežnú otázku. Zároveň odvolací súd poznamenal, že vo veci sp. zn. 24C/197/2010 sa konanie vedie od roku 2010 a je preto v záujme hospodárnosti konania, aby sa súbežné dokazovanie na vyriešenie tých istých otázok nevedlo aj v konaní sp. zn. 9Cb/67/2014.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie žalovaný, ktorý poukázal na uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 53/2010, ako aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 204/2013, z ktorých dovolateľ vyvodil, že prerušenie (neprerušenie) konania je namieste vždy len vtedy, ak by neakceptovanie návrhu na prerušenie alebo neprerušenie konania zasiahlo do práv a povinností účastníkov konečným spôsobom a došlo tak k ovplyvneniu rozhodnutia vo veci samej. Má zato, že k takejto situácii a ovplyvneniu výsledku konania v neprospech žalovaného dochádza aj v tomto prípade. V konaní sp. zn. 9Cb/67/2014 si uplatnil nárok na zaplataenie nájomného ako žalobca správca obecného majetku, ktorý nie je prenajímateľom ani vlastníkom prenajatej nehnuteľnosti a ktorý postúpenie nároku na nájomné doteraz ani nepreukázal. Voči takto uplatnenému nájomnému žalovaný uplatnil formou obrany kompenzačnou námietkou nárok na zaplataenie zhodnotenia prenajatého majetku. Až do právoplatného skončenia prerušeného konania sa o nároku na zaplataenie nájomného nebude v tomto konaní konať ani rozhodovať. Tým môže ale dôjsť k zásahu do práv a povinností účastníkov konečným spôsobom tak, ako to má na mysli spomenuté uznesenie

Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR.

Ak by sa totiž v konaní sp. zn. 24C/197/2010 preukázalo, že žalovanému nárok na náhradu zhodnotenia patrí vo výške, ktorá bude určená odborným odhadom alebo znaleckým posudkom, môže súd pri rozhodovaní o náhrade vychádzať len z toho, že časť takto v konaní zisteného nároku už zanikla zápočtom voči nároku na zaplatenie nájomného v tomto konaní.

Po právoplatnosti rozhodnutia o nároku na náhradu zhodnotenia začne súd konať v tejto, dovtedy prerušenej veci týkajúcej sa nájomného. V priebehu ďalšieho konania pritom súd zistí, že žalobcovi nárok na nájomné nepatrí vôbec napr. preto, že žalobca nie je a ani nebol vlastníkom ani prenajímateľom prenajatých priestorov a nárok mu nebol postúpený. Žalovaný však týmto príde o časť svojho nároku konečným spôsobom, pretože ho v tomto konaní uplatnil formou obrany a nie formou samostatnej resp. vzájomnej žaloby.

Dovolateľ má zato, že došlo k porušeniu základného práva žalovaného na súdnu ochranu resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie tým, že bolo potvrdené uznesenie o prerušení tohto konania.

Žalobca sa písomne k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) škôd ako pristúpil k vecnému prejednaniu dovolania žalovaného, skúmal, či v predmetnej veci je dovolanie prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Rozhodnutia súdov nižších stupňov boli vydané vo forme uznesenia. Prípustnosť dovolania proti uzneseniu rieši ustanovenie § 239 O. s. p.

Podľa ust. § 239 ods. 1 O. s. p. 1) dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa

b) odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c / O. s. p. na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/O. s. p.

2) Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,

c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolací súd na základe vyššie uvedeného konštatoval, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu dovolaním nespĺňa podmienky prípustnosti stanovené v ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. a preto prípustnosť dovolania nie je možné na základe tohto ustanovenia vyvodiť.

Podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát.

Dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolanie nie je možné vyvodiť ani z ust. § 237 ods. 1 písm. a),b),c),d),e) a g), keďže k vadám v nich uvedených v konaní tak na súde prvého stupňa a ani na odvolacom súde nedošlo. Dovolateľ ani na vo svojom dovolaní prípustnosť svojho dovolania na nich nezakladá.

Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodil podľa ust. §237 ods. 1 písm. f) O. s. p. t.j. že došlo k porušeniu základného práva žalovaného na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie.

Pod právom na spravodlivú súdnu ochranu sa v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (v zmysle čl.6 Dohovoru), ale aj judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (čl.46 ústavy) rozumie právo na spravodlivý proces, ktorý zahŕňa:

- právo na prístup na súd (zbavenie prílišnej formálnosti)
- rovnosť zbraní (nediskriminácia v súdnom konaní)
- kontradiktórnosť konania
- právo na konanie bez zbytočných priet'ahov
- právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia - právo na vyhlásenie rozsudku - právo na predvídateľnosť rozhodnutia - právo na rozhodnutie zbavené arbitrárnosti

S poukazom na vyššie uvedené treba poukázať na rozhodnutie Komisie pre ľudské práva vo veci Szabovicz c. Švédsko, v ktorom uzavrela: "Právo na spravodlivý proces garantovaný čl. 6 Dohovoru zahŕňa právo, aby každá strana občianskeho súdneho konania mala primeranú možnosť obhajovať svoju záležitosť pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne nezvýhodňujú v pomere vo vzťahu k druhej strane."

Dovolací súd pri skúmaní opodstatnenosti námietky žalovaného, že došlo k porušeniu základného práva žalovaného na súdnu ochranu resp. spravodlivé súdne rozhodnutie dospel k záveru, že k porušeniu práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, práva na vyhlásenie rozsudku, práva na predvídateľnosť rozhodnutia a práva na rozhodnutie zbavené arbitrárnosti nedošlo.

Rovnako dovolací súd má zato, že napadnuté uznesenie nevykazuje znaky porušenia práva žalovaného na prístup na súd, konania bez zbytočných priet'ahov a rovností zbraní ako aj kontradiktórnosti konania.

K tomuto záveru dospel na základe týchto skutočností:

V konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 9Cb/67/2014 nebolo vo veci meritórne rozhodnuté. Súd prvého stupňa neodmietol obranu žalovaného - kompenzačnú námietku, ktorú v tomto konaní vzniesol, napriek pochybnostiam žalovaného o uplatnenom nároku žalobcu (aktívnej vecnej legitimácii). Právnym predpokladom započítania je existencia vzájomných pohľadávok, ktoré sú spôsobilé na započítanie. Vzájomné pohľadávky sú také, pri ktorých tie isté osoby ako veriteľ a dlžník, spravidla na základe iného právneho vzťahu majú opačné postavenie v záväzkovom vzťahu. V predmetnom konaní žalovaný spochybňuje nárok žalobcu a napriek tomu však vzniesol kompenzačnú námietku.

V danom prípade pri skúmaní kritérií významu riešenej otázky v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24Cb/197/2010 vo vzťahu ku konaniu vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 9Cb/67/2014 ide teda o otázku rozhodujúcu a nie okrajovú, od ktorej posúdenia rozhodnutie súdu nezávisí.

Dovolací súd preto dospel k názoru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky porušenia základného práva žalovaného na súdnu ochranu resp. spravodlivé súdne rozhodnutie a preto prípustnosť dovolania nie je daná ani podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v

spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ust. § 243b) ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému účastníkovi t.j. žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne v pomere 3:0.

Poučenie:

proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.